



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Advokátskej kancelárie Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, konajúcej prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Romana Kašubu, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 146/2013 z 26. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Advokátskej kancelárie Kašuba spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2014 doručená faxom a 14. januára 2014 poštou sťažnosť Advokátskej kancelárie Kašuba

spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“ alebo „dovolateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 146/2013 z 26. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a zo zistení ústavného súdu, ako aj z na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, ktorý si ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal, vyplýva, že sťažovateľka je právnu zástupkyňou žalovanej v 1. rade M. K., ako aj žalovaných v 2. rade J. K. a v 3. rade A. K. (ďalej len „žalovaní“) v spore vedenom Okresným súdom Brezno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 65/2005 o určenie neplatnosti právneho úkonu.

Okresný súd uznesením č. k. 7 C 65/2005-911 z 29. októbra 2012 uložil sťažovateľke ako právnej zástupkyňi žalovaných povinnosť zaplatiť na jeho účet poriadkovú pokutu v sume 500 €, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pojednávania nariadované v prerokúvanej veci boli opakovane odročené z dôvodu ospravedlnenia sa sťažovateľky. Okresný súd preto vyzval právneho zástupcu žalobcu aj sťažovateľku, aby mu oznámili voľné termíny na účel nariadenia pojednávania tak, aby nedošlo k jeho zmareniu z dôvodu kolízie. Zároveň boli upozornení, že v prípade, ak nebudú na výzvu v určenej lehote reagovať, môže im byť uložená poriadková pokuta. Napriek opakovanej výzve a poučení o možnosti uloženia poriadkovej pokuty sťažovateľka nezareagovala, voľný termín okresnému súdu neoznámila a ani sa neospravedlnila, resp. nezdôvodnila, prečo tak neurobila. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľka týmto postupom hrubo sťažuje postup súdu pri zabezpečení spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov, a s prihliadnutím na závažnosť jej konania jej uložil poriadkovú pokutu v sume 500 €, teda v hornej polovici zákonom ustanovenej sadzby [§ 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Sťažovateľka sa proti tomuto uzneseniu okresného súdu odvolala.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací na odvolanie sťažovateľky domáhajúcej sa zrušenia uznesenia okresného súdu o poriadkovej pokute pre jeho nesprávnosť uznesením sp. zn. 16 Co 414/2012 z 20. decembra 2012 prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Uviedol, že výklad hrubého sťaženia postupu konania je vecou posúdenia individuálneho prípadu. Vyžaduje brať do úvahy nielen konanie, úkon alebo iné, najmä pasívne správanie účastníka alebo inej osoby, ale aj to, či takouto skutočnosťou došlo k poruche v postupe súdu, ktorá má za následok nevykonanie relevantného úkonu, príp. nerozhodnutie veci, ak už súd jej rozhodnutie mal pripravené, a len účastník, alebo iná osoba zmarila toto rozhodnutie. Neuposlúchnutie príkazu súdu (výzvy súdu), ktorý je v súlade s účelom konania (§ 1 OSP) a potrebou riadne pripraviť prejednanie a rozhodnutie veci, je aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne hrubým sťažením postupu konania. Keďže v danej veci sťažovateľka bola opakovane vyzvaná na predloženie voľných termínov, kedy by bolo možné vo veci nariadiť pojednávanie, a na tieto výzvy nereagovala, krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého sťažovateľka ako právna zástupkyňa žalovaných neuposlúchla príkaz súdu, čím hrubo sťažila postup konania. Uloženie poriadkovej pokuty preto považoval za dôvodné a jej výšku za primeranú vzhľadom na pasivitu sťažovateľky nereagujúcej na výzvu okresného súdu.

Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu krajského súdu dovolanie a žiadala ho v celom rozsahu zrušiť a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala, že postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že odvolací súd rozhodoval o jej odvolaní bez toho, aby predtým postupoval podľa § 211 ods. 1 OSP a vyzval ju na doplnenie chýbajúcich náležitostí, pretože ani prvostupňový súd tak podľa § 209 ods. 1 OSP neurobil. Sťažovateľka očakávala, že bude vyzvaná, aby odstránila nedostatky svojho neúplného odvolania. Keďže súdy tak neurobili, postupovali podľa jej názoru nesprávne a zaťažili konanie vadou v zmysle § 237 písm. f) OSP.

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 16 Co 414/2012 z 20. decembra 2012, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 65/2005-911 z 29. októbra 2012, ktorým okresný súd

uložil sťažovateľke poriadkovú pokutu, odmietol, a to podľa názoru sťažovateľky napriek tomu, že krajský súd ako súd odvolací „*nevyzval sťažovateľa podľa § 211 ods. 1 OSP na doplnenie chýbajúcich náležitostí jeho odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Brezno zo dňa 29. 10. 2012 č. k. 7 C/65/2005-911, a neurobil tak ani Okresný súd Brezno podľa § 209 ods. 1 OSP, čím tak Krajský súd Banská Bystrica, ako aj Okresný súd Brezno porušili zákon a odňali tak sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, čo je dôvodom pre podanie dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu*“.

Vzhľadom na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo „*na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko mu týmto svojím postupom a rozhodnutím odňal právo na súdnu ochranu*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 09. 2013 č. k. 6 Cdo/146/2013 porušené bolo.*

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 09. 2013 č. k. 6 Cdo/146/2013 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vychádzajúc zo sťažnosti a z obsahu spisového materiálu vzťahujúceho sa na vec, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sťažnosť odôvodňuje v zásade identicky, ako odôvodnila svoje dovolanie najvyššiemu súdu, t. j. ide o dôvody, ktoré už posudzoval

najvyšší súd ako dovolací súd. Dovolací súd ich posúdil ako také, ktoré smerujú proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto dovolanie sťažovateľky odmietol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom je vo veci sťažovateľky zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Ústavný súd, vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc

všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľky v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv citoval podstatné časti rozhodnutí súdov prvého stupňa a druhého stupňa, ako aj obsah podaného dovolania, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá

O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolateľ v prejednávanej veci napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o uložení poriadkovej pokuty. Ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. výslovne vylučuje možnosť podať dovolanie v prípade, ak ide o uznesenie o poriadkovej pokute, bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania preto podľa tohto ustanovenia neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.“

Podľa názoru najvyššieho súdu existencia žiadneho z označených nedostatkov nebola v dovolacom konaní zistená.

Najvyšší súd sa osobitne zaoberal aj námietkou sťažovateľky, že postupom odvolacieho súdu (ktorý ju nevyzval podľa § 211 ods. 1 OSP na doplnenie náležitostí jej odvolania) jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, a k tomu uviedol, že sťažovateľka podala „*proti prvostupňovému uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty odvolanie, v ktorom sa domáhal[a], aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil pre jeho nesprávnosť.*

Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia úplne jasne a zrozumiteľne uviedol skutkové zistenia, z ktorých vychádzal a aké právne závery z týchto skutkových zistení vyvodil. Ak teda dovolateľ v odvolaní uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne, bolo z neho vzhľadom na jeho povahu zjavné, že ním môže napádať len správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých okresný súd svoje rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty založil. Odvolací súd preto zvoleným postupom, ktorým preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z vecného hľadiska a dal odpoveď na otázku, prečo ho považoval za vecne správne bez toho, aby dovolateľa vyzval na doplnenie odvolania v zmysle § 211 ods. 1 O. s. p., neodňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom. Napokon, dovolateľovi ako osobe znalej práva nič nebránilo uviesť argumenty, pre ktoré považoval uznesenie okresného súdu za nesprávne.“

Na základe uvedeného najvyšší súd uzavrel, že v danom prípade prípustnosť dovolania z § 239 OSP nevyplýva a že v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 OSP, a dovolanie ako neprípustné odmietol.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa však nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol ako neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu,

zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach).

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Občiansky súdny poriadok takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Ústavný súd k uvedenému dodáva, že odvolanie sťažovateľky (ktoré ústavný súd posúdil ako tzv. blanketárne odvolanie) nebolo krajským súdom odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. d) OSP z dôvodu, že neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, ale krajský súd sa takýmto odvolaním vecne zaoberal a posúdil ho ako nedôvodné. V konkrétnych okolnostiach daného prípadu tzv. blanketárne odvolanie podala samotná sťažovateľka, ktorej predmetom činnosti je poskytovanie právnych služieb a ktorá v tomto konaní vystupuje ako právna zástupkyňa žalovaných.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj na procesný charakter uznesenia o uložení pokuty, proti ktorému dovolanie smerovalo, konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemá také atribúty, ktoré by popierali zmysel práva na súdnu ochranu a mali znaky svojvôle či arbitrárnosti.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd

preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2014